

Ο μικρός Αζίζ

«Ο Αζίζ ήταν καινούριος στο σχολείο. Δεν μιλούσε σχεδόν ποτέ. Κανένας μαθητής δεν προσπαθούσε να τον πλησιάσει, αλλά ούτε εκείνος έδειχνε να καταβάλει προσπάθεια για να κάνει φίλους. Πολλοί τον φοβούνται εξ' αιτίας του γεγονότος ότι ήταν πρόσφυγας. Μένουμε στον ίδιο δρόμο.

Όταν οι σχολικές ώρες τελείωναν και χτυπούσε το κουδούνι για το σχόλασμα, πανικοβαλλόμουν. Δυσάρεστα συναισθήματα με διέπνεαν. Προσπαθούσα να περπατώ τον μακρύτερο δρόμο έτσι ώστε να μην γυρίσουμε παρέα στο σπίτι.

Την επόμενη ημέρα, είδα τη μητέρα του Αζίζ να ανοίγει την πόρτα του σπιτιού για να υποδεχθεί το γιο της. Παιδικές κραυγές και κλάματα κατάφεραν να αποδράσουν από το μικρό άνοιγμα της πόρτας. Αλλά καμία αντρική φωνή. Τα μάτια της μητέρας κατακόκκινα και πρησμένα από το κλάμα. Η πόρτα έκλεισε αφήνοντας το μυστήριο φυλαγμένο πίσω της.

Δευτέρα πρωί. Μια καινούρια εβδομάδα είχε αρχίσει. Μπαίνω στην αίθουσα και αφήνω τη βαριά τσάντα μου στο θρανίο. Κάτι όμως ήταν διαφορετικό. Ο Αζίζ, δεν είχε έρθει στο σχολείο. Οι συμμαθητές μου δεν το είχαν παρατηρήσει, αλλά εγώ ανησύχησα. Η πηγή του παράξενου συναισθήματος ήταν η εικόνα της μητέρας του που μου είχε καρφωθεί στο μυαλό.

Ύστερα από αρκετή ώρα, όταν χτύπησε το κουδούνι για το διάλειμμα, ο Αζίζ μπήκε στην τάξη. Ακούμπησε το σακίδιο του στο τελευταίο θρανίο και βγήκε βιαστικά στο προαύλιο με σκυφτό κεφάλι. Περπατούσε στη σχολική αυλή σαν τη σκιά των υπολοίπων, που δεν είχε το θάρρος να σηκωθεί για να δημιουργήσει μια δική της.

Εκείνη την ημέρα περπάτησα μαζί του ως το σπίτι. Δε μίλησε. Ούτε κι εγώ βέβαια. Παρ' όλα αυτά, μπορούσες να διακρίνεις την ευχαρίστηση στο πρόσωπό του. Για μια στιγμή με κοίταξε. Τα μάτια του κατάμαυρα. Θα μπορούσα να τα κοιτώ για ώρες.

Κάθε μεσημέρι κυλούσε έτσι. Εγώ, ο Αζίζ και ο ήλιος να λάμπει πάνω από τα κεφάλια μας. Η ώρα εκείνη ήταν πάντα μαγευτική.

Μια μέρα το κουδούνι για το σχόλασμα χτύπησε νωρίτερα απ' ότι συνήθως. Ο Αζίζ κι εγώ αποφασίσαμε να αξιοποιήσουμε το χρόνο που μας είχε δοθεί. Σκαρφαλώσαμε σε ένα ψηλό δέντρο έτσι ώστε να μπορούμε να δούμε το παρελθόν αλλά και να φτιάξουμε δρόμους για το μέλλον. Εκείνο το δέντρο είχε γίνει φίλος μας, τη στιγμή που είχαμε μοιραστεί τόσες εμπειρίες.

Η νέα μας φίλη ονομάστηκε Ζωή. Διότι εκεί είναι η αρχή και το τέλος των ονείρων μας. Διότι εκεί είναι η αρχή του τότε μέλλοντος και τώρα παρόντος». Και αυτή είναι, παιδιά, η ιστορία για το πώς γνώρισα τον πατέρα σας.